

Chương 17

Lòng Bùi Anh run rẩy, như thể có một hạt giống nhỏ xinh chôn giấu trong lòng nhiều năm lại chui từ lên từ đất.

Trong không gian tựa như có chút ưu tư vô hình đang lặng lẽ đảo quanh, cô im lặng đối mặt với Tống Nam Xuyên, nhiệt độ xung quanh lên cao chút từng chút một.

“Làm phiền hai vị, món khai vị của ngài, hầu sổng đông lạnh kết hợp sốt sữa chua.” Một lần nữa, anh phục vụ lại kịp thời xuất hiện, bày món ăn mà họ gọi lên bàn.

“Cảm ơn.” Cuối cùng Bùi Anh cũng tránh thoát được tầm nhìn của Tống Nam Xuyên, nhìn về phía đĩa hầu.

Tống Nam Xuyên cũng không cố chấp nói tiếp đề tài trước, anh tự nhiên nói chuyện khác với Bùi Anh.

Bữa ăn tối nay vô cùng vui vẻ, không chỉ có thức ăn cực ngon mà còn rất thỏa mãn dạ dày của Bùi Anh, ở cùng Tống Nam Xuyên lại vô cùng thoải mái, hơn nữa cô cảm thấy, đối mặt với Tống Nam Xuyên, khẩu vị của cô hình như còn tốt hơn trước a.

Sau khi ăn xong, phục vụ giới thiệu món tráng miệng là kem.

“Thợ làm bánh ngọt của Twilight là Jonathan, một đầu bếp nổi tiếng nổi tiếng, đặc biệt là món bánh macaroon mà anh ta làm, ăn một lần có thể khiến người ta cả đời khó quên.” Tống Nam Xuyên nhìn Bùi Anh đang ăn kem đối diện, cười nói với cô.

“Vâng, macaroon của anh ấy rất nổi tiếng, là một trong những món tráng miệng kinh điển của Úc Thị.” Chỉ tiếc giá cả lại chẳng kinh điển một chút nào,, cô chỉ mới được ăn có hai lần mà thôi.

Tống Nam Xuyên nói: “Anh đặt bánh sinh nhật macaroon do Jonathan làm cho em đấy.”

“??!” Bùi Anh còn chưa hết kinh ngạc, phục vụ đã đưa bánh ga-tô tới, lịch sự chúc cô ngày sinh nhật vui vẻ.

“Sinh nhật vui vẻ.” Tống Nam Xuyên ngồi dưới ánh đèn vàng, mỉm cười nhìn cô.

“Cảm... cảm ơn.” Bùi Anh ấp úng trả lời, cô phát hiện ra tối nay Tống Nam Xuyên rất đẹp, đẹp đến mức cô không dám nhìn thẳng.

Cô lấy điện thoại ra, ngượng ngùng cười với Tống Nam Xuyên: “Tôi có thể chụp một tấm ảnh được không? Nó rất đáng yêu.”

“Dĩ nhiên.”

Bùi Anh vui vẻ chụp vài tấm hình bánh macaroon rồi mới cầm một cái macaroon màu hồng đưa lên miệng cắn thử: “A, ngon quá, là vị ô mai! Vỏ hạnh nhân rất xốp giòn, lớp bên trong lại dẻo, còn cả ô mai đậm mùi sữa thơm! Bên trong còn có ô mai nhân mút hoa quả!”

Ngon thật, ngon tới nỗi cô sắp bay lên rồi! Cô có thể tiếp tục ăn thêm chục cái nữa!

Tổng Nam Xuyên cười nói: “Cho nên người ta mới nói món bánh này mềm như ngực con gái không phải là danh hảo.”

Bùi Anh: “...”

Vừa rồi là câu đùa bậy đó à?

Cô ho khan một tiếng, đưa một cái macaroon cho Tổng Nam Xuyên: “Anh cũng nếm thử đi.”

Tổng Nam Xuyên tùm tùm cười nhận lấy.

Bùi Anh: “...”

Sao là lạ thế kia! Chẳng lẽ đàn ông nào cũng hạ lưu hết sao!

Sau khi Tổng Nam Xuyên ăn xong chiếc bánh macaroon mà Bùi Anh cho anh, anh cầm khăn giấy lau tay: “Em mới nói em thích ngực nữ Julia hả?”

Bùi Anh gật đầu: “Đúng thế ạ, chị ấy rất đẹp, không giống với những nữ minh tinh bây giờ. Tôi thích chị ấy trong “Sunday” nhất, trong mỗi cảnh quay đều đẹp đến mức không thể bắt bẻ gì!”

Tổng Nam Xuyên nói: “Trong nhà anh có DVD phim “Sunday”, em có muốn đến xem không?”

“Thật không ạ? Anh có DVD của bộ phim này sao?” Bùi Anh kinh ngạc nhìn anh, bộ phim này đã cũ, trước kia cô thử lên internet tìm mua bản quay lại nhưng chất lượng lại không được như ý.

So với sự kinh ngạc của cô, Tổng Nam Xuyên cười hết sức dửng dưng: “Trong nhà anh có không ít DVD phim ảnh cũ kinh điển.”

Bùi Anh chợt ồ lên một tiếng, cô còn tưởng phái nam bây giờ trong nhà chỉ biết có phim đen, thì ra cũng có người giữ những phim ảnh cũ.

Thưởng thức của tổng tài đúng là cao nhã hơn người khác.

Sau khi quyết định như vậy, hai người rời khỏi phòng ăn, Tổng Nam Xuyên để tài xế lái thẳng về nhà mình.

Đến khi Bùi Anh đứng trước cửa căn nhà sang trọng mà Tổng Nam Xuyên mua ở thành phố A, cô mới nhận ra có chút gì không ổn.

Cô đến nhà Tống Nam Xuyên? Còn là ban đêm nữa?

Sau khi ý thức được điều này, Bùi Anh chột luống cuống tay chân. Tống Nam Xuyên thấy cô đứng ngẩn người trước cửa mới lên tiếng hỏi: “Sao thế em? Khó chịu chỗ nào à?”

“Không, không có.” Bùi Anh lắc đầu, suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu cô lại là may mà lúc rời khỏi nhà ăn cô có thoa thêm son môi.

Căn nhà của Tống Nam Xuyên trùng khớp với tưởng tượng của Bùi Anh về những ngôi nhà sang trọng, nội thất kiểu châu Âu và có cả sân thượng, bước vào trong, cô có cảm giác mình giống như một cô công chúa nhỏ.

Ghế salon phòng khách rất là to, bọc bằng da nên cực kì mềm mại, đối diện là một chiếc ti vi tinh thể lỏng cực lớn, gần như chiếm cả nửa vách tường.

Tống Nam Xuyên tìm trong tủ DVD một lát mới thấy đĩa phim Sunday.

Sau khi DVD bắt đầu chạy, anh xoay người nhìn Bùi Anh ngồi trên ghế salon có vẻ mất tự nhiên, hỏi: “Em có ngại anh chinh chinh đèn phòng khách tối một chút được không?”

“Không, không ngại.” Sau khi Bùi Anh nói ra những lời này, cô mới phát hiện giọng của mình cứng ngắt.

Quá căng thẳng rồi! Đây là lần đầu tiên cô vào nhà một người đàn ông có một mình.

Sau khi Tống Nam Xuyên chinh ánh sáng tối lại thì đi đến ngồi xuống ngay bên cạnh Bùi Anh. Cảm giác ghế salon ở phần bên lõm xuống, cả người Bùi Anh đều căng cứng.

Nhận ra được cô đang quá căng thẳng, khéo môi Tống Nam Xuyên từ từ nhếch lên, anh cầm một cái macaroon mang về từ nhà hàng ban nãy đưa cho cô: “Muốn ăn một cái nữa không?”

“Được ạ, cảm ơn anh.” Bùi Anh nhận lấy macaroon anh đưa cắn thêm một miếng, vị ngọt dính từ kẽ răng thấm vào miệng, giúp tâm trí cô thoải mái hơn một chút.

Sau khi bộ phim bắt đầu chiếu, sự chú ý của hai người đều tập trung lên màn hình ti vi lớn.

Quả nhiên DVD không tầm thường chút nào, cho dù hình ảnh bị phóng to như vậy, nó vẫn vô cùng rõ nét. Hiệu quả âm thanh cũng rất tốt, mỗi một câu thoại như chạm thẳng vào đáy lòng người nghe.

Theo diễn biến của câu chuyện, Bùi Anh cũng dần bình tĩnh lại. “Sunday” là một câu chuyện vô cùng nhẹ nhàng, tình tiết bộ phim diễn ra rất chậm nhưng lại không khiến người xem nhàm chán, khúc dương cầm xuyên suốt từ đầu đến cuối mang lại một cảm giác đau lòng kì lạ.

Nhưng phim ảnh có nhẹ nhàng đến mấy cũng khó tránh khỏi mấy cảnh diễn thân mật.

Có một đoạn nam nữ chính trộm nếm thử trái cấm, mặc dù phân đoạn đó đã vô cùng mờ nhạt, nhưng vẫn mờ ám khiến người xem phải mặt đỏ tim đập.

Bùi Anh như che giấu gì đó, cô lén lút dò ánh mắt đi, kết quả không cẩn thận lại chạm phải tầm mắt của Tống Nam Xuyên.

Trên màn hình, khúc dương cầm vẫn từ từ ngân nga, Bùi Anh nhìn ánh mắt của Tống Nam Xuyên, tim thình thịch.

Nốt ruồi lệ dưới khóe mắt của anh như ẩn như hiện dưới ánh sáng mờ ảo trong phòng khách, đôi mắt đó như thể có từ tính, một khi bị khóa lại, con người ta không cách nào thoát ra.

Tim đập càng lúc càng nhanh, ngay cả hít thở cô cũng không làm được.

Tống Nam Xuyên nghiêng người đến gần, từ từ hôn lên môi cô.

Trong đầu Bùi Anh phút chốc như pháo hoa nổ rộ, không thể suy nghĩ được bất cứ điều gì, chỉ có cảm giác mềm mại ở trên môi là vô cùng chân thật.

Nụ hôn này càng lúc càng sâu, đầu lưỡi của Tống Nam Xuyên không biết từ lúc nào đã bắt đầu dây dưa. Cả người anh dường như đều dính sát vào cô, tay phải nhẹ nhàng vén váy cô lên, trượt dọc theo chân.

Đầu ngón tay tiếp xúc với da thịt như những đốm lửa nhỏ cháy lan giữa cánh đồng, không thể nào cứu vãn.

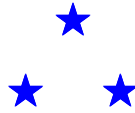
Bùi Anh cảm thấy cả người mình cũng sắp thiêu cháy rồi.

“Anh Anh...” Cuối cùng Tống Nam Xuyên cũng buông môi Bùi Anh ra, hôn lên cổ cô. Tiếng hít thở nặng nề, còn cả những câu từ tràn đầy tình cảm. Hai tiếng Anh Anh như một câu thần chú, từng bước xâm chiếm lý trí và sự dè dặt cuối cùng của Bùi Anh.

Váy cô đã bị vén tới thắt lưng, vị trí nào đó trên người đàn ông cũng bắt đầu rục rịch. Tống Nam Xuyên cắn lên môi cô một cái, trong giọng nói tràn ngập vẻ ma mị khó nói thành lời: “Anh Anh, hình như anh còn chưa tặng quà sinh nhật cho em, anh tặng chính mình cho em có được không...”

Bùi Anh đã bị anh làm mất hồn từ lâu, bây giờ nghe anh hỏi “có được không”, cô cũng đồng ý theo bản năng của mình.

Trong giây phút Tống Nam Xuyên nghe được câu trả lời của cô, anh hôn thật sâu lên môi cô lần nữa, Bùi Anh không chịu nổi nghẹn ngào hai tiếng, bị ngọn lửa tên Tống Nam Xuyên thiêu mình cháy trụi.

Sáng sớm hôm sau, Bùi Anh tỉnh dậy trước.

Địa điểm là trên giường của Tống Nam Xuyên.

Hoàn cảnh xa lạ khiến cô bối rối hai giây, một khắc sau cô thấy một người đàn ông anh tuấn đang ngủ say bên cạnh.

Ký ức điên cuồng đêm qua như thủy triều trào về phía cô, bọn họ từ ghế salon đến giường lớn trong phòng ngủ... Hình ảnh xấu hổ đó khiến cô bưng đở mắt.

Đây là lần đầu tiên Bùi Anh trải qua chuyện thế này, nhất thời cô chẳng biết làm sao, càng không biết nên đối mặt với Tống Nam Xuyên thế nào, cô chỉ muốn thoát khỏi hiện trường nhanh nhanh một chút.

Không để ý tới cơ thể vẫn còn đang đau nhức, Bùi Anh rón rén đứng lên, nhìn quanh một vòng lại không thấy quần áo của mình đâu.

... Trời ơi, bị cởi ở phòng khách!

Mặt Bùi Anh lại lần nữa đỏ bừng, cô quán tạm một chiếc khăn lên người rồi đi tới phòng khách. Váy, vớ của cô còn có... đồ lót cũng ở trên đất, ừ, của Tống Nam Xuyên cũng ở đây...

Cô gần như đã nhắm mắt để mò tìm quần áo, mặc vội vàng vào người. Vớ cũng không mang, cô nhét vớ vào luôn trong túi xách.

Sau khi thu dọn xong, cô lén lút bỏ trốn chẳng khác gì ăn trộm.

Tối qua Tống Nam Xuyên được thỏa mãn nên đã ngủ rất ngon, lúc anh tỉnh lại là hơn mười giờ sáng. Sau khi mở mắt ra không nhìn thấy người mình muốn thấy, anh khẽ nhíu mày.

“Anh Anh?” Anh ngồi dậy, nhìn xung quanh một lần vẫn không thấy bóng dáng Bùi Anh đâu.

Anh tìm một chiếc áo sơ mi và một cái quần trong tủ quần áo ra, tùy tiện khoác lên người, sau đó đi xuống lầu.

Tất cả áo quần của Bùi Anh đều không thấy ở đây, bao gồm cả đôi giày cao gót để ngoài cửa.

Chân mày Tống Nam Xuyên càng nhíu chặt ị hơn, anh tìm điện thoại di động của mình gọi cho Bùi Anh.

Không ai bắt máy.

Anh không từ bỏ ý định gọi lại thêm lần nữa, vẫn không ai nghe.

Tổng Nam Xuyên giận đến mức muốn ném luôn điện thoại.

Cô gái này có ý gì thế hả? Sáng sớm đã không thấy người, điện thoại cũng không nhận, cô muốn xem như chuyện tối qua chưa từng xảy ra đây à?

Anh kiềm chế lửa giận trong lòng tiếp tục gọi điện thoại cho Bùi Anh.

Lúc Bùi Anh tắm xong đi từ phòng tắm ra, Tổng Nam Xuyên đã gọi chín cuộc gọi cho cô.

Nhìn chín cuộc gọi nhỡ trên màn hình, Bùi Anh sợ hết hồn. Cô còn chưa biết xử lý thế nào thì cuộc gọi thứ mười của Tổng Nam Xuyên lại tới.

Bùi Anh không dám kéo dài nữa, cô hít một hơi, dũng cảm đứng lên nghe điện thoại: “Tổng...”

“Bùi Tú Quyên em có ý gì hả? Ăn sạch không chừa cái gì thì muốn phải mông bỏ đi sao?”

Bùi Anh: “...”

Cô tạm bỏ qua cách nói chuyện của anh lúc này, hỏi ngay vấn đề mà mình để ý nhất: “Sao anh biết tên thật của tôi là Bùi Tú Quyên?”

“Điều này quan trọng lắm à? Thông tin của em lên mạng tìm bừa cái gì mà chẳng có!” Giọng Tổng Nam Xuyên trở nên nóng nảy hiếm thấy, “Bây giờ anh đang hỏi em, em không nói tiếng nào mà bỏ đi là ý gì đây? Còn nữa tại sao lại không nhận điện thoại của anh?”

“Ban nãy em đang tắm, không nghe được...”

Biết cô không cố ý lừa điện thoại của mình, tâm trạng của Tổng Nam Xuyên mới khá hơn một chút, giọng nói cũng dịu lại: “Vậy tại sao em phải đi?”

Bùi Anh không biết nói làm sao: “Em... không đi, ở lại rất khó xử...”

Đầu dây bên kia Tổng Nam Xuyên trầm mặc mấy giây mới nhẹ giọng bật cười.

Bùi Anh bị anh cười như vậy thì lại đỏ mặt hơn, Tổng Nam Xuyên nói tiếp: “Có gì mà khó xử, quen là tốt rồi.”

Bùi Anh: “...”

“Cơ thể em sao rồi, có khó chịu chỗ nào không?”

“... Vừa mới tắm, đỡ hơn nhiều rồi.” Giọng nói Bùi Anh thấp đến mức không thể thấp được hơn.

Khóe miệng Tổng Nam Xuyên lơ đãng nhếch lên cười: “Hôm nay em có bận gì không?”

“Buổi chiều phải tiếp tục chụp quảng cáo.”

“Ừ, vậy buổi sáng em nghỉ ngơi cho khỏe, buổi chiều khi nào em xong việc? Anh qua đón em.”

“Hả?” Bùi Anh còn chưa chuẩn bị tâm lý để gặp anh, nhưng tránh né mãi chỉ làm mọi chuyện càng thêm tệ, “Bây giờ em cũng chưa biết được, có thể khoảng sáu bảy giờ đi, đến lúc đó em gọi điện thoại cho anh.”

“Được.” Trước khi cô cúp máy Tống Nam Xuyên nói qua điện thoại: “Anh yêu em.”

Bùi Anh: “...”

Cô luống cuống tay chân cúp điện thoại.

Tống Nam Xuyên thấy cuộc gọi đột nhiên bị cúp thì bất giác bật cười, sao cô ấy lại trong sáng đến vậy? Rõ ràng tối qua cũng nhiệt tình lắm mà.

Bùi Anh sấy khô tóc, ngủ thêm một giấc, ban đầu cô đặt đồng hồ báo thức lúc một giờ rưỡi, kết quả chưa đến mười hai giờ, điện thoại của Trần Thắng đã đánh thức cô.

Vốn tưởng rằng anh có công việc mới cho mình, kết quả bắt máy cô mới phát hiện ra, mọi chuyện hoàn toàn không phải vậy.

“Tiểu Bùi, lên mạng chưa? Chuyện em và Tống Nam Xuyên lại ra tập thứ hai rồi.”

Bùi Anh: “...”

Cô lên mạng xem thử, quả nhiên đã có cập nhật tập thứ hai.

“Kinh động bất ngờ! Chẳng vậy tối hôm qua Bùi Anh được Tống Nam Xuyên đến đón, sau khi đi trắng đêm không về!”

Chớ sẵn theo dõi bọn họ lần này không cùng nhóm lần trước, có lẽ vì đã rút được kinh nghiệm từ tiền bối, họ theo dõi khiếm tốn hơn.

Lần này chớ sẵn chỉ mai phục ở cửa nhà Bùi Anh, sau khi chụp hình Tống Nam Xuyên đến đón cô họ không đuổi theo xe mà tiếp tục chờ đợi ở chỗ của Bùi Anh.

“Mặc dù chúng tôi không biết hai người họ đi đâu nhưng sáng hôm sau Bùi Anh mới trở về nhà mình.”

Ở trên là trích nguyên văn lời bài báo, phía dưới còn kèm một tấm hình khá rõ.

Bùi Anh cảm thấy paparazi bây giờ cũng quá dễ làm rồi, có vậy mà cũng nặn ra được một bài báo? Cũng may mà các bạn trên mạng vẫn sáng suốt hơn nhiều.

Lúc Tống Nam Xuyên đến công ty, anh cũng nghe Tiểu Trương nói chuyện này đầu tiên.

Anh nhú mào khó cuội, mấy tên chó săn này giống như ruồi ấy nhỉ, đánh không chết đuổi cũng không đi, cả ngày vây quanh người ta vo ve không dứt.

Anh suy nghĩ một lúc mới dặn dò Tiểu Trương: “Cậu đi nói với nhân viên truyền thông của Hoàn vũ giúp tôi thông báo một tin, nói tôi và Bùi Anh đang yêu nhau.”

Tiểu Trương không đi làm ngay mà tiếp tục hỏi: “Làm như vậy có được không?”

Tống Nam Xuyên nói: “Để họ viết linh tinh không bằng tự tôi nói, hơn nữa tôi không muốn sau này mỗi lần gặp mặt Bùi Anh đều phải lén lút lút lút.”

“Vâng, tôi biết rồi, chuyện này có cần phải báo cho cô Bùi Anh không?”

Tống Nam Xuyên suy nghĩ một chút, bây giờ Bùi Anh vẫn còn đang ngủ, anh không muốn đánh thức cô, nếu có thể, thậm chí anh hy vọng vĩnh viễn cô đừng đọc được những lời đồn vô căn cứ trên mạng.

“Tôi sẽ nói với cô ấy sau, cậu đi làm trước đi.”

“Vâng.”

Lúc Tiểu Trương đi liên lạc với Hoàn Vũ, Bùi Anh còn ngồi trước máy vi tính load Weibo.

Thật ra trong lòng cô cũng có hơi buồn bực, bản thân không có nhiều thành công, vậy tại sao paparazi cứ bám chặt cô không chịu thả? Chẳng lẽ Tống Nam Xuyên là cây to gió lớn sao? Hay bây giờ những nghệ sĩ khác không đưa tin được nữa?

Cô suy nghĩ một chút, từ đầu trang xuất hiện tin mới.

Công ty điện ảnh Hoàn Vũ (V): Xin chào mọi người, hôm nay tôi muốn tuyên bố với mọi người một tin vui. Đại cổ đông của Hoàn Vũ ngài Tống Nam Xuyên ngỏ lời, anh ấy đang qua lại với cô Bùi Anh, cảm ơn mọi người quan tâm và chúc phúc. :)

Bùi Anh ngẩn người, Tống Nam Xuyên công khai thừa nhận quan hệ của bọn họ?

Mặc dù trạng thái mới đăng lên mấy phút, nhưng đã có mấy trăm bình luận. Bùi Anh mở ra xem một chút, quả nhiên phần lớn không phải là lời tốt đẹp.

“Còn yêu nhau, loại đại thiếu gia này có thể thật lòng sao. :)”

“Thương gia giàu có bây giờ vẫn thích chơi nữ minh tinh ấy nhỉ? Bùi Anh thì quá xinh đẹp, vóc người hoàn mỹ, chỉ là sau khi ngủ chán sẽ bị bỏ rơi thôi ~”

“Không nói gì đâu, tôi chỉ muốn nói một câu thôi mà, tổng giám đốc Tống may mắn quá (mỉm cười)”

“Tổng Nam Xuyên không giống nhà giàu mới nổi! Nhà họ Tổng sao có thể đồng ý cho một nữ minh tinh vào cửa, chơi xong vẫn phải cưới một thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối thôi!”

Bùi Anh xem được một nửa thì tắt Weibo.

Mặc dù trước kia mọi người mắng mỏ cô rất nhiều, cô cũng không để trong lòng là bao, nhưng lần này bọn họ nói tới chuyện liên quan đến Tổng gia, cô lại rất bận lòng.

Đúng vậy, Tổng gia có đồng ý cho anh cưới một nữ minh tinh không? Nếu như cô là nữ minh tinh cực kì nổi tiếng thậm chí là ảnh hậu, quan niệm của bọn họ sẽ thay đổi được sao?

Cô nằm lên chần, không muốn suy nghĩ những chuyện này thêm nữa.

Cầm điện thoại di động lên, cô do dự một lúc lâu, rồi không nhịn được gọi điện thoại cho Tổng Nam Xuyên. Rất nhanh đã có người nhận máy, giọng nói của Tổng Nam Xuyên vang lên từ trong điện thoại: “Anh Anh, sao em lại gọi tới? Không phải em bảo em ngủ à?”

“A...” Anh vừa gọi Anh Anh cô đã nghĩ tới một số hình ảnh nóng bỏng của tôi qua, “Tổng giám đốc Trần vừa mới gọi điện cho em nói chúng ta lại lên đầu trang rồi.”

Ánh mắt Tổng Nam Xuyên trầm lại, tên Trần Thắng này sao nhiều chuyện vậy chứ?

Anh không nói gì, Bùi Anh tiếp tục nói: “Ừ... Em mới thấy nhân viên truyền thông của Hoàn Vũ lên tiếng giải thích, anh ngỏ lời nói chúng ta đang qua lại.”

Tổng Nam Xuyên đáp lại: “Chuyện này anh vốn định nói lại với em sau, dù sao chúng ta ở bên nhau cũng đúng là sự thật, anh cũng muốn trốn tránh. “ Anh nói tới đây thì dừng lại, có vẻ không chắc chắn hỏi cô, “Em không muốn công khai sao?”

“Không phải đâu, em chỉ là một minh tinh nhỏ, danh tiếng không lớn như anh.” Bùi Anh mếu máo.

Nghe được câu trả lời mình muốn, Tổng Nam Xuyên thở phào nhẹ nhõm, anh khẽ cười nói: “Em nên nhìn xa một chút.”

Bùi Anh cười theo hai tiếng, nói với anh: “Trên mạng người ta nói anh không thật tâm với em, nói anh chơi chán sẽ bỏ rơi em.”

Tổng Nam Xuyên chăm chú hỏi cô: “Em tin bọn họ hay tin anh?”

Bùi Anh trầm mặc một chút, cười nói: “Tin anh.”

Tổng Nam Xuyên nhếch môi nói với cô: “Nếu tỉnh ngủ rồi thì đi ăn chút gì rồi ngủ tiếp.”

“Vâng, vậy em cúp máy.”

“Buổi chiều nhớ gọi điện thoại cho anh, anh đi đón em.”

“Được.” Cô dừng một chút, một giây trước khi cúp máy nói thật nhanh với anh, “Em cũng yêu anh!”

A a a xấu hổ quá! Bùi Anh vút điện thoại vùi đầu vào trong gối.

Còn Tổng Nam Xuyên bên kia vui vẻ đến mức hận không thể lập tức kéo cô tới rồi ôm hôn một cái.

Bùi Anh xấu hổ một hồi, sau đó đứng lên đi ăn trưa theo lời dặn của Tổng Nam Xuyên. Nhà không có thứ gì, cô không muốn ăn đồ xào nên đi xuống làm một chén mì nhỏ.

Vừa nấu xong mì, điện thoại lại reo. Cô chán nản để đĩa xuống, cầm điện thoại lên xem.

Mẹ?

Cô khẽ nhấp khoe miệng, đứng lên nghe điện thoại: “Mẹ, có chuyện gì không ạ?”

“Tú Quyên à, mẹ mới nghe em trai con nói, con với tổng giám đốc nào đó yêu nhau, có thật không hả con?”

Mắt Bùi Anh giật giật, nếu cô và Tổng Nam Xuyên yêu nhau thật, chuyện này cũng không thể gạt người nhà, cô thừa nhận: “Chúng con đang yêu nhau.”

“Hả, có thật không! Vậy thì tốt quá!” Mẹ Bùi vui vẻ nói, cách điện thoại Bùi Anh cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ mặt mày hớn hờ của bà, “Mẹ nghe em trai con nói, tổng giám đốc đó rất giàu, đầu tư tận hai tỷ, nếu con ở cùng một chỗ với cậu ta thật, vậy chúng ta cũng được thơm lây rồi!”

Bùi Anh nhú mày không vui: “Mẹ, người ta có tiền là chuyện của người ta, có liên quan gì đến chúng ta đâu?”

“Sao lại không liên quan? Nếu con gả cho cậu ta, vậy cậu ta là anh rể của Tu Nhiên, chẳng lẽ không chăm sóc cho Tu Nhiên nhà chúng ta sao? Sau này Tu Nhiên tốt nghiệp đại học, tìm việc làm, còn kết hôn mua nhà...”

“Mẹ!” Bùi Anh không đợi bà nói xong đã cắt ngang lời bà, “Con nói lại lần nữa, tiền của anh ấy là của anh ấy, mẹ đừng tìm cách lấy tiền người ta!”

Mẹ Bùi nghe cô nói vậy thì có vẻ mắt húng hắng: “Con nói thế là sao? Sao lại nói tìm cách lấy tiền của cậu ta? Cậu ta cưới con gái mẹ, không thể giúp đỡ gia đình ta một chút sao? Dù gì con cũng là do mẹ và cha con vất vả nuôi lớn.”

Bùi Anh hít một hơi, nói với mẹ ở đầu dây bên kia: “Con là do ba mẹ nuôi lớn, con sẽ cố gắng hoàn thành nghĩa vụ phụng dưỡng hai người, nhưng Tổng Nam Xuyên không nợ gì ba mẹ, mẹ đừng nghĩ đến tiền của anh ấy.”

“Con...”

“Mẹ hy vọng em trai con sau này có thể không lao động mà vẫn có nhiều tiền sao, mẹ bảo nó đi tìm phú bà đi! Với nhan sắc của nó chắc sẽ có rất nhiều phú bà bằng lòng bao nuôi nó!” Bùi Anh nói một hơi rồi cúp máy thẳng.

Để tránh mẹ gọi lại, cô còn khóa cả máy.

Bây giờ cô chả muốn ăn gì, ngã lên giường mệt mỏi thờ dài.

Ban nãy cô nói như vậy nhất định mẹ sẽ giận lắm đây, nhưng bình thường họ đòi tiền của cô thì cô còn chịu được, còn muốn động đến Tống Nam Xuyên...

Cô đưa tay che mắt.

Anh không nợ gì họ cả...

Lúc làm việc buổi chiều, Bùi Anh lại khôi phục tinh thần hăng hái như trước kia. Cô không muốn mang cảm xúc cá nhân vào công việc, hơn nữa công việc của cô cần rất nhiều người phối hợp mới có thể hoàn thành, một mình cô không tốt sẽ kéo chân mọi người, như vậy rất có lỗi với những nhân viên đã làm việc chăm chỉ.

Mặc dù quảng cáo giày cao gót chỉ quay ở trên đùi, nhưng các bước trang điểm cũng không thể giảm bớt. Sau khi Bùi Anh thay váy bên quảng cáo cung cấp, cô ngồi trước gương trang điểm.

Thợ trang điểm giúp cô đánh phấn, ánh mắt vô thức lướt đến cổ của cô.

Chỗ đó có thể thấy rõ mấy vết hôn.

Thợ trang điểm là một cô gái trẻ, vừa nhìn đã đỏ mặt tức thì, Bùi Anh thấy biểu cảm khác thường của cô, lên tiếng hỏi: “Sao vậy?”

“A... cổ chị...”

Thợ trang điểm muốn nói lại thôi, Bùi Anh nhìn cổ mình qua gương, mặt cô còn đỏ hơn thợ trang điểm: “Cái này có thể che kín không...?”

“Có thể, có thể.” Thợ trang điểm nghĩ đến lời đồn trên mạng liên quan tới cô và Tống Nam Xuyên, trong đầu lại tái hiện cảnh tượng bọn họ đại chiến ba trăm hiệp.

Chuyên viên ánh sáng đi qua thấy các cô kỳ lạ thì tự mình lầm bầm: “Sao hai người lại đỏ mặt như vậy? Giống như tôm chín ấy.”

Bỏ đi khúc nhạc đệm mở đầu, chụp quảng cáo tiến hành rất thuận lợi. Bùi Anh hoàn thành công việc lúc sáu giờ chiều, cô gọi trước cho Tống Nam Xuyên, sau đó thay đồ của mình, trang điểm lại lần nữa.

Lúc lau son môi, cô chỉ dùng một cây son Nhậm San San đưa cho.

Làm xong những thứ này, đúng lúc Tống Nam Xuyên cũng vừa đến dưới lầu, Bùi Anh đi xuống thấy xe anh đậu ở ngay trước cửa.

Thấy cô đi từ trên lầu xuống, Tống Nam Xuyên hạ kính xe, vẫy tay cười với cô.

Lúc Bùi Anh nhìn thấy anh, trong đầu lại tự động xuất hiện dáng vẻ của anh tối hôm qua, anh gọi tên cô, anh thở dốc, còn cả ngón tay anh như lửa đốt trên người...

Dừng! Không thể nhớ lại nữa, cô không muốn vừa xấu hổ lúng túng vừa muốn chạy trốn đâu.

Nhắm mắt ngồi lên xe, Bùi Anh vẫn không dám nhìn thẳng Tống Nam Xuyên.

Tống Nam Xuyên cố ý đưa đầu tới, nhìn cô nói: “Sao không nhìn anh?”

Bùi Anh quay đầu đi, nín thở nói: “Không muốn nhìn.”

Tống Nam Xuyên ngượng chân mày: “Nếu em không quay lại nhìn anh, anh sẽ hôn em đấy.”

Bùi Anh hoảng hốt quay đầu lại theo bản năng, còn chưa kịp nói một chữ, miệng đã bị Tống Nam Xuyên chặn lại.

Tiếng tim đập thình thịch như tràn ngập cả xe, Bùi Anh bị Tống Nam Xuyên siết chặt vào lồng ngực, cô chỉ có thể bắt lực đập anh hai cái: “A a.”

Buông ra! Chưa nói gì đã hôn là tạt xấu gì thế! Tài xế còn ngồi trước mặt đây!

Sau khi Tống Nam Xuyên hôn thỏa thích mới chịu buông cô ra, liếm liếm môi mình như nòn chưa thỏa mãn: “Môi son của em không tệ.”

“... Cái này không phải môi son mà là son môi.”

Rõ ràng Tống Nam Xuyên không hiểu môi son khác son môi chỗ nào, dù sao anh nhìn thấy ngon miệng là được.

Anh thất lại dây an toàn, nhìn Bùi Anh cười cười: “Bây giờ đã khá hơn chút nào chưa? Nếu nói chuyện còn cảm thấy lúng túng thì anh có thể làm một lần nữa.”

“... Không cần, cảm ơn.” Bùi Anh vội vàng từ chối ý tốt của anh, “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Tống Nam Xuyên nói: “Nhà anh.” Anh vừa nói vừa đưa mắt nhìn Bùi Anh có gì đó mập mờ, “Trong nhà anh còn rất nhiều DVD có thể xem.”

Bùi Anh: “...”

Cuối cùng cô cũng hiểu cái gì gọi là một bước sa chân hận thành muôn thuở.

Nhà Tống Nam Xuyên vẫn giống như hôm qua, cũng không có người giúp việc, Bùi Anh tò mò nói: “Bình thường ai dọn dẹp nhà vậy?”

“Người của công ty vệ sinh sẽ đến quét dọn định kỳ, anh không thích có người ở lại trong nhà.”

Bùi Anh gật đầu, lại hỏi: “Vậy tối nay chúng ta ăn gì?”

“Anh đã đặt bữa ở nhà hàng, lát nữa họ sẽ đưa tới ngay.” Tống Nam Xuyên vừa nói vừa đi tới trước ngăn tủ đựng DVD: “Tối xem thử nào, tối nay muốn xem cái gì?”

Bùi Anh: “...”

Có thể lựa chọn không xem sao?

Nhưng cô vẫn đi tới, tò mò đánh giá tủ của anh: “Nhiều phim của ngọc nữ Julia như vậy, anh rất thích cô ấy sao?”

Tống Nam Xuyên gật đầu cười nói: “Ừ, chân cô ấy rất dài rất đẹp.”

Bùi Anh: “...”

Đợi một chút, con người Tống Nam Xuyên có vấn đề gì thế? Tại sao sau khi đã làm chuyện tối qua, anh lại như được giải trừ phong ấn vậy, cả người đều rục rỡ?

“Nhưng mà anh vẫn thích chân em nhất.” Tống Nam Xuyên vừa nói, tay đã sờ đi lên. Bùi Anh giống như bị điện giật, lui về sau một bước: “Anh làm gì thế?”

Tống Nam Xuyên khẽ mỉm cười: “Làm.”

Bùi Anh: “...”

Cô còn chưa đòi truy thẳng thừng đến vậy đâu. Vừa định thần lại, trước mắt đã trời đất quay cuồng, chớp mắt một cái đã bị Tống Nam Xuyên đặt ở trên giường.

Không nói lời rời hôn cô cuồng nhiệt, Tống Nam Xuyên dùng đầu lưỡi cạy hàm răng cô ra, xông vào. Kỹ thuật hôn của anh quá mức cao siêu, Bùi Anh bất giác bị anh chuyển hướng đến choáng váng mặt mày, hai tay vô thức vòng qua cổ anh.

Ngay lúc hai người hôn nhau đến mức khó tách rời được nữa, chuông cửa không đúng lúc vang lên: “Chào anh Tống, chúng tôi đưa cơm đến.”

Tống Nam Xuyên không chịu buông Bùi Anh ra, hôn cô cái nữa mới xoay người đi mở cửa.

Bùi Anh cũng nhân lúc này từ từ bình tĩnh lại, vừa rời nguy hiểm thật, thiếu chút nữa lại bị ăn sạch mất!

Cô sửa lại quần áo trên người mình một chút, thấy Tống Nam Xuyên bày đồ ăn lên bàn, cô bĩu môi đi tới bàn ngồi xuống.

“Làm gì mà nhìn anh như vậy?” Tống Nam Xuyên đặt món cuối cùng lên trên, cười cười với cô.

Bùi Anh ngẩng cằm nhìn anh: “Kỹ thuật hôn của anh tốt như vậy, chắc đã giao lưu với nhiều bạn gái lắm hả?”

Động tác của Tống Nam Xuyên hơi dừng một chút, hai tay chống trên bàn nhìn lại cô: “Lúc đi học ở nước ngoài anh có quen bạn gái, nhưng bọn anh không thường xuyên hôn nhau, chỉ tại anh tự biết mà thôi.”

“...”

Đến cái máng Bùi Anh cũng không có để nôn ra, Tống Nam Xuyên lại cúi người xuống, nhìn thẳng vào cô, giọng nói mập mờ: “Nhưng những chuyện như tôi qua anh chỉ làm với một mình em thôi.”

Anh nhắc tới chuyện tôi qua làm Bùi Anh đỏ mặt, Tống Nam Xuyên thấy cô cúi đầu mãi thì khẽ cười ghé sát vào tai cô: “Em trẻ như vậy, nhất định đây là nụ hôn đầu ấy nhỉ?”

Bùi Anh: “...”

“Anh quan tâm làm gì!” Bùi Anh đẩy anh ra, cầm đũa lên cắm đầu ăn cơm.

Tống Nam Xuyên cũng không đùa cô nữa, chỉ vỗ nhẹ lên tay cô, nói: “Trước khi ăn cơm cũng không biết rửa tay trước nữa à?”

Bùi Anh: “...”

Cô tức giận để đũa xuống đi rửa tay.

Lúc ăn cơm, Tống Nam Xuyên gắp cho Bùi Anh không ít thức ăn, như kiểu sợ cô chưa ăn no. May mà cô không ăn kiêng nếu không chắc lại cãi nhau với anh về vấn đề này.

Tống Nam Xuyên thấy trong chén Bùi Anh không bỏ thêm được nữa mới bắt đầu gắp thức ăn cho mình: “Hôm nay em không vui sao?”

Anh vô tình hỏi một câu.

Bùi Anh ngẩn người, cô vẫn cho là mình đã che giấu giỏi lắm, không ngờ Tống Nam Xuyên lại nhạy bén như vậy.

Cô chọc cơm trắng trong chén, gật đầu nói: “Hôm nay em cãi nhau với mẹ một chút.”

“Tại sao?”

Bùi Anh cắn khước môi: “Ba mẹ em hơi trọng nam khinh nữ, họ rất cưng em trai nhưng lại không thương em. Bây giờ em làm việc, em trai còn đang đi học, em phụ cấp mua đồ dùng trong nhà cũng không nói làm gì, nhưng hôm nay họ thấy tin tức, biết anh và em yêu nhau...”

Câu tiếp theo cho dù cô không nói Tống Nam Xuyên cũng có thể đoán được phần nào. Anh đưa tay lên xoa xoa tóc cô an ủi: “Không sao, họ không thương em còn có anh thương em.”

Một câu nói đã làm tâm tư thiếu nữ của Bùi Anh nổ tung.

Cô ngược nhìn Tống Nam Xuyên, ánh mắt như một con thỏ nhỏ vừa thanh khiết vừa vô tội: “Em không thích họ nghĩ tới chuyện lừa tiền của anh...”

Cảm giác này thật sự rất tệ, cô thích Tống Nam Xuyên là thật, trong đời cô, cho đến bây giờ Tống Nam Xuyên là người đối với cô tốt nhất.

Cô không hy vọng cha mẹ mình nhìn anh với ánh nhìn thệt mỡ.

Tống Nam Xuyên cười nói: “Tiền của anh dễ lừa đến vậy sao? Họ có phải là em đâu.” Anh vừa nói vừa đưa tay捏 mặt cô, “Được rồi, ăn cơm, em đừng nhìn anh vậy nữa, anh lại hôn em đây.”

“...” Bùi Anh sợ anh làm thật nên vội vàng cầm cúi đầu ăn cơm.

Sau khi ăn cơm xong họ không cần rửa chén, Tống Nam Xuyên gọi nhân viên nhà hàng đến lấy khay về.

Anh lại chỉnh đèn phòng khách tối lại, lấy một chiếc DVD trong ngăn kéo ra xem.

Quả nhiên vẫn là của ngọc nữ Julia.

Lần này ánh mắt của Bùi Anh vô thức liếc trên đùi Julia một lượt, quả là vừa dài vừa đẹp... Cặp chân dài của Julia vốn rất nổi tiếng mà.

Bộ phim đầu tiên của cô ấy hầu hết đều là những mảnh tình trong sáng như trong bộ Sunday, không có tiết tấu nhanh của đô thị hiện đại, giống như nước suối róc rách từ từ chảy vào lòng sông.

Không biết từ lúc nào Tống Nam Xuyên lại dính sát vào bên người của cô, hôn lên môi cô. Dưới bầu không khí này, con người ta sẽ trở nên vô cùng cảm tính, đặc biệt là khi người mình thích đang ngồi bên cạnh mình.

Đến lúc anh buông người hôn lên xương quai xanh của cô, Bùi Anh mới phát hiện mình đã nằm trên ghế salon.

Chuyện đêm qua khiến lòng cô có phần hơi cảnh giác, cô giữ Tống Nam Xuyên đang gây chuyện khắp nơi trên cơ thể mình lại, nhẹ giọng nói: “Tối qua mới làm, hôm nay không muốn...”

Mặc dù không biết nói làm sao nhưng cô không thể không nói được! Lỡ như Tống Nam Xuyên lại giơ thương ra trận thì làm thế nào!

Tống Nam Xuyên hôn lên khóe mắt cô một cái, thấp giọng nỉ non: “Ừ, anh không làm.”

Vẫn ma sát.

Bùi Anh không hiểu được lời ngầm không có của anh, dù sao nhìn thì cũng yên tâm. Tống Nam Xuyên lại hôn cô một hôn mới ghé vào tai cô hỏi: “Còn đau không?”

“... Vâng, tốt hơn nhiều...”

“Xin lỗi, tôi qua anh nên kiểm chế một chút.”

“A...” Bùi Anh quay đầu sang chỗ khác không nhìn anh, “Thật ra sau khi em nói đau anh cũng kiểm chế một chút rồi...”

Tống Nam Xuyên cười nhẹ, rời khỏi người cô: “Anh đi tắm.”

Bùi Anh nhìn theo bóng lưng anh, cô biết nhất định anh vào phòng tắm để giải tỏa cho mình...

Cô lấy điện thoại từ túi xách ra gửi một tin nhắn cho Nhậm San San.

“San San, bây giờ tôi tin lời cô rồi, không sợ lưu manh có văn hóa, chỉ sợ tên háo sắc có kiên nhẫn. QAQ”

Quả nhiên trên đời này không có người đàn ông nào là chính nhân quân tử.